

[Bilgrav-Nielsen.]

politiske forhandlinger ikke skal føres i det forum, hvor optagelsesforhandlingerne føres, således at også ansøgerlandene kan stille forslag og i det hele taget få indflydelse på den politik, som de i fremtiden i givet fald må leve under.

Er det de nuværende fællesmarkedslandes hensigt at nå til enighed om det fremtidige politiske samarbejdes indhold og målsætning — eller i hvert fald at forsøge at nå et godt stykke i retning heraf — forinden ansøgerlandene eventuelt har opnået medlemskab, således at disse herved, ud over hvad Rom-traktaten bestemmer på det økonomiske område — og kun på dette — også pålægges og må acceptere indholdet af og målet for et fremtidigt politisk samarbejde, hvis fastlæggelse de ikke har haft indflydelse på?

Hvis dette er tilfældet, må det give anledning til fornyet overvejelse af Danmarks markedspolitiske målsætning.

Udenrigsminister *Poul Hartlings* svar (27. juli 1970):

Som det vil erindres, blev det på De europæiske Fællesskabers regeringschefsmøde i Haag den 1.-2. december 1969 vedtaget, at de seks landes udenrigsministre inden udgangen af juli 1970 skulle foretage en undersøgelse af og fremkomme med forslag om, hvorledes der med udvidelsesperspektivet for øje bedst kunne gøres fremskridt for den europæiske politiske enhed.

I fortsættelse af denne vedtagelse har De Seks' udenrigsministre på et møde den 20. juli godkendt en rapport om dette emne, som under deres ansvar er blevet udarbejdet af en embedsmandsgruppe, bestående af cheferne for de politiske afdelinger i de seks landes udenrigsministerier.

Da undersøgelsen som nævnt skulle ses i lyset af udvidelsesperspektivet, er de fire ansøgerlande, Storbritannien, Irland, Norge og Danmark, blevet holdt løbende underrettet om de seks landes egne tanker om udformningen af det udbedte oplæg og har haft lejlighed til at fremføre deres syn på, hvorledes et europæisk politisk samarbejde efter deres opfattelse burde tilrettelægges.

Regeringen har naturligvis ligesom de tre andre ansøgerlandes regeringer benyttet sig af denne mulighed. De over for De Seks

fremførte danske synspunkter er kørt gået ud på at anbefale et pragmatisk samarbejde om sådanne problemer, som til enhver tid syntes modne til løsning. I første omgang kunne man sigte mod periodiske udenrigsministermøder med henblik på en almindelig meningsudveksling om udenrigspolitiske problemer af fælles interesse. Denne holdning grunder sig på de hidtidige positive erfaringer med et informativt og konsultativt politisk samarbejde i anden international sammenhæng, ikke mindst på nordisk basis, hvor en pragmatisk fremgangsmåde har udviklet sig naturligt og vist sig nyttig. Endvidere må det erindres, at et uformelt samarbejde er umiddelbart foreneligt med en bred deltagerkreds.

Det er derfor med tilfredshed, at regeringen har modtaget meddelelsen om det endelige resultat af de seks udenrigsministres møde i Bruxelles den 20. juli, der generelt set er sammenfaldende med danske interesser.

Selv om de fire ansøgerlande endnu ikke officielt har modtaget teksten til de seks udenrigsministres formelle vedtagelse, der først skal godkendes af de seks landes regeringer, kan jeg give følgende nærmere oplysninger om vedtagelserne og dermed også om ansøgerlandenes mulighed for fortsat indflydelse på udviklingen i forhandlingsperioden. Vedtagelserne viser, at planerne for det politiske samarbejde er begrænset til den tid, der forudses at ville medgå til udvidelsesforhandlingerne, hvorefter spørgsmålet ifølge sagens natur må tages op til revision i den nye fulde medlemskreds, at der alene sigtes mod halvårlige møder mellem de seks landes udenrigsministre og kvartalsvise embedsmandsmøder med det formål at udveksle synspunkter om generelle udenrigspolitiske emner; forsvarspolitik synes ikke direkte omtalt, men repræsentanter for De Seks har meget naturligt peget på, at visse forsvarspolitiske emner vil kunne falde ind under de generelle drøftelser (der er nævnt eksempler som ikke-spredningsaftalen og internationale våbenleverancer), at de fire ansøgerlande vil blive inddraget i de nævnte drøftelser gennem udenrigsministermøder mellem de ti i tættest mulig tilslutning til de seks udenrigsministres egne møder, og at der ikke er vedtaget noget om oprettelse af nye institu-